

Той стоеше до Радушa, който беше наметнат с войнишкия си шинел, гледаше го кротко и ласкаво и лижеше ръката му. Наоколо се притискаха, шумяха, повтаряха името му, високо и развълнувано разказвахa, отгде се е задал, кой най-напред го видял и при кого първо се е запрял. Бедният Балкан! Той изглеждаше неузнаваем сега: отслабнал, измъчен, с угаснали и влажни очи, в които поглеждаше някаква безмълвна и голяма скръб, едно дълбоко, почти човешко страдание. Разбрано и ясно, и без думите, които му липсвахa, тия изразителни очи разказвахa, оплаквахa се, ридаехa. Една малка кървава раничка имаше под едното му око, някога чистата му и лъскава като копринa козина беше напращена, сплътстена и пълна с бодли. Всичко това му придаваше още побезпомощен и страдалчески вид. Той беше уморен, из разкритите му уста висеше влажният му език, от тежкото и ускорено дишане се люлееше цялото му тяло, като че животното губеше и последните си сили и всяка минута беше готово да грохне на земята. Той е добър, внимателен и общителен сега. От всички страни идат ласкави и нежни думи и Балкан се обръща ту на една, ту на друга страна, и доверчиво и кротко поглежда с угасналите си и тъжни очи. После пристъпва още по-близо до Радушa, престава да диша силно, затваря очи и подлага глава, за да го помилват. . .